

Kvarantanelovgivning havde den meget store Mangel, at den slet ikke etablerede nogen Kvarantæne imod Landfiden, en Omstændighed, som havde sin simple og naturlige Forklaring deri, at den Gang, da den paagjældende Kvarantanelov udkom, nemlig i 1805, da hørte Hertugdømmerne til Danmark, og for deres Vedkommende var der en Lovgivning om Kvarantæne mod Landgrændsen. Da man altså kunde stole paa den for Hertugdømmernes Vedkommende trofne Anordning, kjender den danske Kvarantæneforordning ikke til Andet end Kvarantæne mod Søfiden. Kommissionen tilraadede derfor foreløbig at træffe Foranstaltninger ved et Par mindre Love, hvormed man skulde hjælpe sig, indtil en Revision af hele Kvarantænelovgivningen kunde iværksættes. Disse Love bleve fremsatte og vedtagne i Rigsdagen og udkom respektive den 18de Februar og 15de Marts, og i Genhold til dem blev der truffet de Foranstaltninger, som indtil videre kunde anses nødvendige for at betrygge Landet mod Indførelsen af Pest-smitte. Smidertid drev jo Faren over, idet Sygdommen efter forholdsvis kort Tids Forløb forsvandt paa de Steder, hvor den herskede. Foranstaltningerne kunde derfor høves efter et Par Maanedes Forløb; men den Tid, der siden er hengaaet, er ikke bestomindre bleven benyttet af Kommissionen til at udarbejde en ny Kvarantænelovgivning, hvis Hensigt er at træde i Stedet for alle de ældre Besjæmnelser, vi have til Forebyggelse af Indførelse af Smitte, ikke blot Pest-smitte, men ogsaa anden Smitte. Lovforslaget er i det Hele taget udarbejdet i Overensstemmelse med Kommissionens Forslag, Noget, som jo ligger nær, hvor der er Tale om en Kommission, i hvilken det lægevidenskabelige Moment maa spille en saa fremtrædende Rolle som i dette Tilfælde. Lovforslaget fjælnes, som det vil ses, mellem det almindelige Efterhyn og den egentlige Kvarantæne. Det almindelige Efterhyn, som ogsaa paa andre Steder benævnes Revisionskvarantæne, tænkes anvendt mod Koleræ, gul Feber, Dysenteri, exanthematisk Lyfus og Børnekopper, som ere de Sygdomme, imod hvilke en saadan Revision af ankomne Skibe kan anvendes efter den bestaaende Lovgivning, og for disse Sygdommes Vedkommende er der derfor ikke nogen væsentlig gjennemgribende Forskjel i det Bestaaende. Det System, som der følges, paataendes at skulle være fremdeles ligesom hidtil det, at Skibe, som komme fra Steder, der ere erklærede mistænkelige i den nævnte Henseende, skulle underkastes et Efterhyn, førend det tillades dem at have Forbindelse med Land, og dersom dette Efterhyn ikke leder til, at der findes Syge ombord i Skibet eller andre Omstændigheder, der gjøre Skibet særlig mistænkeligt, saa tillades det strax Skibet at sætte sig i Forbindelse med Land, hvorefter i modsat Tilfælde skal træffes visse Foranstaltninger for at holde de Syge og under visse Omstændigheder Skibet selv affondret. Den egentlige

Kvarantæne derimod tænkes anvendt mod Pesten, og for dens Vedkommende er det, at der er foregaaet betydelige Forandringer i det hidtil Bestaaende. Med Hensyn til den egentlige Kvarantæne har der været en Meningsforskjel i Kommissionen paa et Punkt, som er af megen Betydning, nemlig med Hensyn til de Udgifter, som denne Lovs Gjennemførelse vil forarsage. Der opstaar det Spørgsmaal, om Regjeringen skal have Myndighed til under saadanne Omstændigheder helt at forbyde Indførelsen af smitteførende Varer fra de Steder, hvor Sygdommen hersker, eller ikke. Hvis man ikke vil give Myndighed til helt at forbyde Indførelsen af smitteførende Varer fra disse mistænkelige Steder, er det nødvendigt at have et Etablisement, hvor saadanne smitteførende Varer kunne undersøges og desinficeres, og et saadant Etablisement vil koste mange Penge, fordi det selvfølgelig maa være forsynet med meget store Pathuse, da det skal være beregnet paa, at alle de Skibe, der komme med den Slags Varer fra mistænkelige Steder, skulle kunne losse Varer og faae dem underkastede den Proces, som sigter til at desinficere dem, og som i Reglen vil bestaa i Opvarmning til en saadan Varmegrad, som maa antages at dræbe Sygdoms-sporene. Hvis man derimod vil beslutte sig til at forsyne Regjeringen med en Myndighed til at forbyde helt eller dog i det Væsentlige Indførelsen af smitteførende Varer, vil man kunne indskrænke Kvarantæneetablisementet til blot at være bestemt til Personkvarantæne, og det vilde have til Følge, at et saadant Etablisement vilde kunne anlægges for en meget mindre Sum, idet der nemlig saa ikke vilde være Spørgsmaal om at tilveiebringe disse store Pathuse, men kun om at tilveiebringe Lokaler for Menneker, og dernæst vilde ogsaa hele Indretningen med Hensyn til Landgangsbroer o. s. v. kunne være betydelig mindre, end den vilde være, naar Tælen var om at udløse store Labninger. Af disse to Alternativer har jeg valgt det at forsyne Regjeringen med Myndighed til at forbyde Indførelse af smitteførende Varer. Jeg har troet, at Udgiften ved et saadant stort Kvarantæneetablisement, som det første Alternativ vilde kræve, ikke vilde staa i Forhold til den Nytte, det gjør, idet man jo vistnok kan gaa ud fra, at det kun vil være sjældent, at et Forbud mod Indførelse af Varer af en vis Art kan udøve nogen stor Skade eller en videre trykkende Indflydelse paa Landet af den Grund, at det jo er meget saa Varer, der kun kunne faas et bestemt Sted fra; det vil kun

Rettelser.

Sp. 10, R. 5 f. n.: „Aars“ læs: „Aæs“.